

*Lisa
Jackson*

*Polibek
měsíce*

*Lisa
Jackson*

*Polibek
měsíce*

2013

Copyright © 1995 by Susan Crose
Translation © 2013 by Dana Chodilová
Cover design © 2012, 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu KISS OF THE MOON,
vydaného nakladatelstvím Pocket Books, New York 2004,
přeložila Dana Chodilová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Alice Chocholoušková
Korektura: Hana Bončková
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červnu 2013

ISBN 978-80-7303-859-5

*Zvláštní dík patří Nancy Bushové,
Sally Petersové a Kathy Okanové*

PROLOG

Hrad Prydd, listopad 1280

Dnes v noci se bohové hněvali. Vítr kvílel a moře běsnilo, zuřivě se sápal po útesech, na nichž se už víc než sto let tyčil hrad Prydd.

Isolde, porodní bába, již mnozí považovali za čarodějnici, se chvěla a tiskla si svůj vzácný košík k tělu. Kostnatými prsty si přidržovala kapuci pláště a spěchala k hlavní hradní síni. Déšť, mrazivý jako duše samotného ďábla, bičoval zemi z temných bouřkových mračen, zastiňujících měsíc. Vítr, ženoucí se s děsivým svištěním od moře, tancoval lehce jako dotek smrti po Isoldině starém vrásčitém krku. Do došků na střeších stájí a chatrčí na vnějším nádvoří se opíraly mohutné nápory vichru. Oblohu křížovaly divoké blesky a do vytrvalého bušení přílivu zaznívalo hluboké dunění hromu.

Isolde vyslala ustrašený pohled k rozbouřeným nebesům a zašeptala spěšnou modlitbičku. Věděla, že se na ni Bůh zlobí, protože se drží pohanských zvyklostí starého lidu.

„Mého konání si nevšímej, Všemohoucí. Jen stůj při té ženě,“ zaprosila a ještě pevněji sevřela vlhké držadlo košíku. Jako by jí ten hluchý Bůh kdy popřál sluchu!

Pospíchala pod padací mříží a přes vnější nádvoří, kožené boty se jí bořily hluboko do bahnitě stezky, vyšlapané koňmi a lidmi, kteří zdupali trávu po cestě do hlavní síně. Na schodech postávalo pár rytířů se zasmušilým výrazem – lady Cleva, milovaná manželka hrad-

ního pána, ztrácela krev a možná i život při porodu vytouženého druhého dítěta.

Pokud Isolde nezasáhne a nevychýlí směr osudu.

Clevin, prvorozený chlapec jménem Tadd, měl sotva sedm let, ale už byl rozmazlený a umíněný, dokonce i krutý, jak Isolde často pozorovala. Nerozpakoval se šlehnout bičem svého poníka, natož zkopat psy, až bolestně kňučeli. Ublížoval i kamarádům, škrábal, kopal, kousal a oháněl se pěstmi, věděl, že z každého souboje vyjde jako vítěz, protože je nejstarší baronovo dítě: vyvolený dědic Pryddu.

Ano, tomu chlapci koluje v žilách zlá krev. Ale baron Eaton a jeho žena další potomky neměli. Od té doby, kdy Cleva přivedla na svět Tadda, nosila pod srdcem dítě ještě třikrát. Dvakrát brzy potratila, ale poslední plod vydržel v děloze až do konce. Slabé novorozeně s promodralými rtíky přečkalo jen pár hodin. Lady Cleva, která při porodu ztratila spoustu krve, byla tak šílená žalem, že ji baron nechal hlídat. Báł se, aby si nesáhla na život.

A teď lady zas sužovaly těžké porodní bolesti. Isolde se rychle pokřižovala. Nebyla hloupá, věděla, že by pro ni baron poslal jenom za těch nejhorších okolností, protože otec William, pryddský kněz, jejími bylinkami a zaříkadly opovrhoval.

„Tohle je magie od ďábla, čarodějnictví,“ nechal se slyšet nejednou. Povytáhl huňaté obočí a dodal: „A ty, Isolde, se budeš celou věčnost smažit v pekle.“

William rád kázal obyvatelům Pryddu o odplatách za hříchy, ale Isolde ho podezírala, že má sám na svědomí pár neřestí. U tabule až příliš často zabloudil pohledem k děvčatům a Isolde si několi-krát všimla, jak před oltářem klopýtá a drmolí kázání, jako by hojně ochutnával baronova vína.

Ano, William by vytáhl do boje, kdyby věděl, že má dítě rodit Isolde. Ale baron miloval manželku víc než Boha a udělal by cokoli, aby Clevu zachránil – dokonce i přizval na pomoc Isoldiny čáry.

„Tudy, ženská,“ ukázala jí stráž a otevřela silné dubové dveře hlavní síně. Zvuky hradu doléhaly dovnitř tlumeněji. U schodiště hráli čtyři vojáci v kostky, služebné pokládaly ke krbu čisté rohože, kovář rovnal v rohu dříví na topení a správce svým nosovým hlasem pokřikoval rozkazy do kuchyně.

Oheň praskal a syčel, vydával rudou zář, ale hradem se vznášela mrazivá smrt. Dva žlutoocí lovečtí psi zavrčeli, když se Isolde přiblížila, jako by i oni věděli, že stařena nevěří poctivě ve vše, co je svaté.

„Isolde! Pojď honem!“ Baron Eaton se k ní přihnal ze schodů, popadl ji za paže a napůl ji vlekl nahoru po hladkých kamenných stupních. Byl to vysoký muž se širokými rameny a křtící hustých zrzavých vlasů, rámujičích hezkou pihovatou tvář. Oči měl modré jako velšské nebe a obličej ostře řezaný, aristokratických rysů. Povídalo se, že tento pohledný a statný muž je králův levoboček. Ale dnes vypadal hluboce ustaraný, obvykle jasné oči mu potemněly starostí.

„Díky všem svatým, že jsi tady,“ spěchala k nim Rowena, až se za ní zamihotaly plameny voskovic v nástěnných svícnech. Buclatá žena s jemnými bílými vlasy a zarudlou pletí byla také porodní bába a navíc mimořádně oddaná křesťanka, jejíž zbožnost by nezpochybnil ani otec William. Rowena popadla Isoldiny ruce do buclatých prstů. „Lady Cleva si tě žádá. Ty bolesti...“ Slova se v ní zadržela, kousla se do rtu. „No, pojď, pojď... Není času nazbyt. Bojím se, že je dítě obrácené, a... Ach, pospěš si, prosím.“

Chodbou nahore se rozléhalo bolestné sténání, lady jistě prožívala muka. Isolde přidala do kroku, když vtom spatřila otce Williama, stojícího na stráži u dveří Cleviny komnaty. Pokřižovala se, ale Williamovy masité prsty se jí sevřely na lokti, zadržel ji, než mohla vejít.

„Toto je křesťanská domácnost, porodní bábo,“ zahřímal, až se jeho varovný hlas rozlehl hradem.

„Ano, otče.“

„Já znám tvé metody. Žádná ďábelská magie se tu konat nebude. Žádné zařikávání. Žádné čáry.“

Isolde se mu zahleděla do zarudlých očí. „Přišla jsem pomoci při porodu, otče. To je všechno.“

Kněz se ušklíbl a rychle jí sáhl do košíku, tlusté prsty zajely pod ručníky k noži, bylinkám a svíčkám. „Čarodějnické nástroje?“ zašeptal a mlaskl svým bohabojným jazykem.

„Kdeže, otče, jen nástroje dobré porodní báby.“ Vyškubla mu paži ze sevření.

„Je to pravda?“ zeptal se otec William Roweny.

Rowena spolkla pravdu a vyhnula se kněžovu tíživému pohledu. „Isolde sem přišla pomoci božímú dílu a porodit baronovi syna. Lady potřebuje péči, kterou jí může dát jenom zkušená Isolde.“

„Ale...“

„Měj na paměti, otče,“ dodala Rowena, „že Isolde nebyla u toho, když se narodilo to polomrtvé děčko. A nebyla tu ani, když lady přišla o ty nebohé dušičky, které se neudržely v její děloze. Podle mě je to boží vůle, aby baron a jeho žena měli další syny a dcery.“

Lady Cleva v pokoji vykřikla: „Pomoz mi, prosím. Bože můj, pomoz mi!“

Kněz chtěl něco říci, ale zachytil pohled barona Eatona a zařal zuby. „V Pryddu není místo pro čáry a kouzla, Isolde. To je zákon Boha a země.“

Isolde napřímila starý hřbet a zahleděla se zpřímá do kněžových rozhořčených očí. „Mám tady práci, otče. Snad bys mohl zajít do kaple a modlit se za duši toho nenarozeného dítěte.“ Podívala se na barona. „I to pomůže.“

„Ano.“ Eaton bez dalších řečí odvedl otce Williama po schodech. Isolde v duchu poslala děkovnou modlitbičku kterémukoli bohu, který zrovna poslouchal, a pospíchala k lůžku lady Clevy.

Místnost byla rozlehlá, s novými rohožemi na zemi, čistými gobelíny na vybělených zdech a s ohněm, sálajícím v krbu. Vůní kouře a levandule však pronikaly štiplavé pachy potu, moči a krve.

Lady Cleva ležela na posteli, tvář vlhkou a zrudlou, oči rozsvícené bolestí. „Pomoz mi,“ zašeptala a zkroutila prsty na zmačkaných lněných přikrývkách. „Prosím, Isolde... musíš...“ Stiskla rty a do očí jí vstoupily slzy.

„Pssst...“ konejšila ji Isolde měkce a pohladila Clevu po zpotených vlasech. Přejela jí zkušenýma kostnatýma rukama po těle a nezastavila se, dokud neucítila dítě, zkroucené v porodních cestách.

Koutkem oka viděla, jak se Rowena rychle křížuje na rozložitých prsou.

„Všechno dobře dopadne,“ ujistila paní, i když pochybovala o vlastních slovech. Tady šlo o víc než jen o jednoduchý porod, a pokud se dítě neobráti, uškrtí se.

„Bůh mě trestá,“ zamumlala Cleva, tělo se jí napjalo v křečích a krásná tvář se zkřivila utrpením.

„Mlč, paní! Bůh nikoho netrestá dítětem.“

Cleva znovu vykřikla. Její pleť, jindy tak dokonalá a bílá, byla teď skvrnitá, zrudlá, s popraskanými žilkami. „Ale toto dítě... není Eatonovo...“

Isolde zajela přísným pohledem k Roweně a odřízla další příznání. „Ty, porodní bábo, přines od pradleny čistá prostěradla a další horkou vodu z kuchyně a postarej se, ať nás nikdo neruší.“

„Ale můžu pomoci...“

Isolde neustoupila. „Paní blouzní, neví, co říká.“

Rowena polkla. „Myslíš si, že to dítě bude bas...“

„Myslím, že to dítě musíme zachránit a nedbat na slova ženy v bolestech. Všechno, co se tu řekne, zůstane ve zdech této komnaty.“

„Ale...“

„Jestli uslyším jediné slovo, jak se šíří v kuchyni nebo ve stájích, věř mi, Roweno, při všem, co je svaté a co ne, použiju proti tobě svá kouzla. Poznám, že jsi to byla ty, kdo promluvil. A teď přines ručníky.“

Cleva vykřikla, Rowena se kousla do tučného rtu a pospíchala na chodbu. Isolde neztrácela čas. Sáhla do košíku, vytáhla bylinky a nasypala do svícňů směs jmelí, kapradí a rozmarýnu, pak tam umístila dlouhé svíce. Zapálila je a přitom tiše mumlala kouzlo na ochranu matky a děcka. Nedbala o to, jestli je dítě Eatonovo, nebo nějakého stájníka. Isolde paní milovala a udělala by všechno, co je třeba, aby ji ochránila.

Cleva se prudce nadechla a Isolde vzala rudou šňůrku, udělala na ní devět uzlů a ovinula ji kolem ženina zpoceného krku. „Teď, paní, musíme pracovat rychle, dítě už je skoro na světě.“ Zručnými prsty si stáhla stříbrný prsten ve tvaru hada a vtiskla ho Clevě do dlaně. „Pevně ho drž a čerpej jeho hojivou sílu,“ pravila a přitlačila jí zpocené prsty na prsten. „A teď, to dítě...“

Opatrně roztáhla Clevě nohy dál od sebe, sáhla do porodních cest a zašmátrala zkušenými prsty. Modlila se, aby se dítě obrátilo, zatímco zlehka táhla kluzkou hlavičku.

Děšť se lil po silných zdech a vítr kvílel stejně hlasitě jako Cleva. „Milosrdný Bože! Prosím. Ach...“ Svírala v dlani prsten, až se jí zařezával do masa.

„Vydrž, Clevo, už to bude jenom chvilka...“

Noc rozčísl blesk, na okamžik zalil pokoj děsivým světlem.

Cleva hlasitě zasténala, naposled zatlačila a dítě vklouzlo do Isoldiných připravených rukou.

„Bože můj, Bože můj,“ kvílela Cleva a vyřinula se z ní horká krev.

„Je to děvčátko, má paní,“ oznámila Isolde, zatímco ze sebe děcko vyrazilo první zdravý výkřik, „a krásné...“

Cleva se pokusila zvednout, ale Isolde ji jemně zatlačila zpátky do pokrývek a dítě nepouštěla z náruče.

„Počkej... to není všechno,“ zadržela ji, protože děcko bylo pořád spojeno pupeční šňůrou s placentou. Ovázala ji silnou nití a pak odřízla nožem.

Isolde dítě zkušeně umyla, kostnatými prsty přejela po každém kloubu. Pozorovala, jak k ní novorozeně vzhledlo očky temnými jako nebe. Dokonalý obličejíček rámovaly tmavé vlnité vlásky a v Isolde se málem zastavilo srdce.

Na cimbuří skučel vítr a stařeně divoce vířila v hlavě věštba, kterou slychala od dětství, předpověď předků.

Neslyšně ta slova pronesla a nemohla si pomoci, musela rozhalit ručník.

Zrodí se v bouři, s vlasy barvy havraních křídel, s očima temnýma jako půlnoc, na alabastrové pleti bude mít polibek měsíce...

Putovala pohledem po bledých faldících novorozeného tělíčka, až uviděla, co hledala: mateřské znaménko pod krčkem dítěte, dokonalý srpek... polibek měsíce. „U všech svatých,“ zašeptala Isolde a zase holčičku zabalila.

Hrdlo se jí stahovalo posvátnou hrůzou. Poznala, že má před sebou vyvoleného, spasitele, který se obětuje pro mír mezi krajany. Tiskla dítě k sobě, vnímala jeho teplo, zavřela oči. Ano, viděla před sebou budoucnost, naplněnou krveprolitím a klamy, a pochopila, že ve slovech starých lidí byl zahalen osud této maličké.

Isolde slychala o vizích – ano, sama uměla nahlížet do budoucnosti –, ale nikdy by nečekala, že pomůže přivést na svět vyvoleného, jenž se stane zachráncem Pryddu.

„Děvče?“ zeptala se Cleva slabě, hlasem plným zklamání.

„Ano, a je moc hezká, paní. Krásná po mamince.“ Podala zavinuté dítě Clevě a snažila se zachytit krev, pořád vytékající z Cleviny dělohy.

„To, co jsem řekla,“ zašeptala Cleva s provinilým pohledem, „o tom dítěti...“

„Co žena řekne v porodních bolestech, je mezi ní a jejím Bohem. Žádné uši nic neslyšely.“

„Ale...“

„Pssst.“ Položila ruku Clevě na rameno. „Máš nádherné dítě, má paní, dcerušku, na kterou budeš jednoho dne hrdá.“ Vzala Clevě z ruky prsten a natáhla si ho zpátky na prst.

Dveře zaskřípaly a vrátila se Rowena, odvracela oči, nesouhlasně se kabonila. Neřekla nic, jen pomohla dítěti najít prs a omyla krev z Clevina těla.

Ozvalo se dunění kroků a do místnosti vrazil baron Eaton se širokým úsměvem na zrudlé tváři. „Je to syn?“ zeptal se a klekl si u postele své ženy, políbil ji na zpoceně kudrny a s posvátnou úctou se podíval na novorozeně.

Cleva si nervózně olízla rty. Do očí jí vstoupily slzy. „Dcera.“

Baron se pokusil zakrýt zklamání a jeho žena mu položila štíhlou dlaň na ruku. „Máme Tadda,“ připomněla mu a brada se jí zachvěla, jak kolébala dítě. „Máš svého prvorozeného syna.“

„Ano, a teď mám i dceru.“

Cleva těžce polkla, chtěla něco říct, ale podívala se přes rameno na Isolde a udržela jazyk za zuby.

„A je to krasavice. Jako její matka.“ Eaton položil mohutnou ruku děcku na hlavičku, ale úsměv ho opustil. Děvčátko se hlasitě krmilo, baron zavrtěl velkou hlavou. „Doufal jsem v dalšího syna,“ přiznal a Clevě se objevily v koutcích úst drobné vrásky.

„Možná ještě přijde,“ ozval se ode dveří kněz. Rozhlédl se po místnosti a zamračil se, když viděl, jak svíce pomalu hoří a vydávají bylinnou vůni. Všiml si šňůrky s uzlíky kolem Clevina krku a ostře si změřil Isolde. „Já tě varoval, porodní bábo...“

„Toto dítě je dar,“ řekla Isolde rychle.

Baron povytáhl obočí. „Dar?“ ponoukl ji k řeči.

„Pro vás. Pro celý Prydd.“ Vzdorně zvedla bradu, vnímala kněžův vzteklý pohled. „Narozená v bouři, s vlásky černými jako havraní křídla, očima modrýma jako půlnoc a s polibkem měsíce...“

„To je nesmysl!“ přerušil ji otec William. „Kacířství.“

Isolde si netroufala se pohnout, když k ní ten vzteklý boží služebník vykročil. Masitým prstem jí zašermoval před nosem. „Varuju tě, ženská, už ani slovo o tom starém proroctví, nebo se postarám, aby se biskup doslechl o tvých pohanských způsobech! Ten nebude tak shovívavý jako já. Existují zkoušky, které prokážou, jestli jsi hříšnice, nebo světice.“

Isolde se uvnitř rozechvěla; slyšela o zkouškách, které prokážou zbožnost člověka. Ať už pálením, nebo topením, označily by ji za čarodějnici. „Ale to proroctví, otče...“

„Ano, sám jsem ho slyšel. Slychám toho hodně, když se umírající na smrtelném loži doznávají ke hříchu kacířství.“ Poctil Isolde něčím, co považoval za trpělivý úsměv pro neosvícené. „A to proroctví je samozřejmě falešné,“ vyštěkl a sáhl si do záhybů roucha pro modlitební knihu, „protože jaký blázen by si mohl myslet, že toto dítě může být spasitelem Pryddu?“ Významně si změřil všechny v místnosti. „Muž možná, ale žena?“ Zasmál se a zavrtěl hlavou, jako by sám o budoucnosti něco věděl.

Baron Eaton se obrátil k ženě a novorozeněti zády. „Budeme mít další syny,“ prohlásil pevně a Cleva na lůžku zbledla.

Ale otec William ještě neskončil. Stáhl šňůrku z Clevina krku, hodil ji do ohně a dodal: „Pamatujte na má slova, žádná žena nikdy nezmění chod osudu. Je svatokrádež to tvrdit. A teď se všichni za tu novou dušičku pomodlíme...“

Hrad Prydd, prosinec 1296

„Lea, prosím, zastup mě,“ přemlouvala Sorcha mladší sestru, když mýjely holubník a sypaly semínka ptákům. Holubi třepetali křídly a probírali se zmrzlým šterkem stezky vedoucí promoklou zahradou.

„Já ti nevím,“ bránila se Lea, zavrtěla hlavou a hodila na zem další hrst semen.

Soršin plášť se rozevlál v ledovém větru, vanoucím od moře. Hryzalo ji svědomí, protože byla řada na ní, aby přetrpěla jednu z rozvláčných mší otce Williama a rozdávala almužny chudým. „Slibuju, že ti to příští týden oplatím.“

Lea si zamyšleně mnula drobnou bradu. Její oči, zelené jako les, byly nečitelné. „A co na to řekne Tadd?“

Sorcha se při pomyslení na bratra zakabonila. „To je mi jedno.“

„Co když nás přistihne?“

„Vezmu to na sebe,“ odpověděla Sorcha, která se už nemohla dočkat, až zmizí. Lea občas dovedla být pořádně tvrdohlavá. „Kromě toho se chytit nedáme. Vezmeš si můj plášť a pojeděš na mé klisně. Pravdu bude znát jenom rytíř, který tě hlídá, a sir Henry se dá lehce podplatit.“

„Mně se to nelíbí. Tadd...“

„K čertu s Taddem.“ Sorcha nedovedla zakrýt znechucení vůči staršímu bratrovi. Týral ji, co si jen pamatovala, šidil ji, aby ze sebe udělala blázna a pak se smál na její účet. Jednal s ní, jako by nebyla

nic lepšího než hnůj ve stáji. Celé roky to mučení snášela. Byl o sedm let starší. Když jí bylo pět, přesvědčil ji, aby zkusila sát mléko ze struků kočky, načež se jí s ostatními chlapci vysmál. Coby sedmileté jí ostříhal vlasy pod záminkou, že ji pustí do své chlapecké party, pak si z toho škaredého sestřihu dělal legraci. Sotva jí bylo dvanáct, prodal ji šestnáctiletému klukovi ze stáji, kterého musela kopnout do slabin, aby mu unikla.

Ale pak se něco změnilo. Sorcha si uvědomila, že Taddově krutosti unikne jedině tehdy, bude-li prohnanejší než on. Spřátelila se s několika rytíři v otcových službách, naučila se jezdit na válečném koni, střílet stejně dobře jako ostatní lučištníci v hradu a bránit se nožem. Ale pořád nevěřila, že ji tyto dovednosti ochrání před bratrovou věrolomností, a tak se navíc naučila používat bič a hůl a dokonce i těžký vojenský cep. Ale ze všeho nejvíc spoléhala na důvtip. Tadd byl sice silnější a rychlejší, ale ne tak chytrý jako ona, chvála panence Marii.

Lea se kousla do rtu, jako by jí četla myšlenky. „Když je otec pryč, vládne hradu Tadd.“

„To mi ani nepřipomínej,“ odpověděla Sorcha a nenamáhalo se skrýt odpor vůči staršímu bratrovi. Od té doby, kdy otec odjel bojovat s těmi zatracenými Skoty a nechal vedení hradu v rukou svého nejstaršího, se život na Pryddu změnil. Mnozí rytíři zanedbávali své povinnosti, raději hráli v kostky, popíjeli víno a sváděli holky z kuchyně. Byli nevrlí a často nalití, jako by už zapomněli na barona Eatona a jeho přísnou morálku. Dalo se věřit jenom několika zbylým. „Kdyby byla matka naživu, Tadd by se neodvážil hrad takhle ohrozit.“

„Jenže ona nežije.“ Lea rozhodila zbytek semínek po větru, opráškala si ruce v rukavicích a obrátila se zpátky k hradní síni.

„Nechtěla bych to po tobě, kdyby to nebylo důležité.“

Lea se usmála a zastrčila si pramínek vlasů pod kapuci pláště. „Chceš se sejít s rytířem Keanem.“

Sorše se málem zastavilo srdce. Dávala si takový pozor, a přece se Lea dovtípila.

„Je to tak, ne?“

„Ano,“ připustila Sorcha a pokrčila rameny, jako by jí na tajném románku moc nezáleželo. Popravdě řečeno o Keanea stála, ale uvědomovala si, že ho nemiluje. „Mluví se o tom?“

„Ještě ne. Ale viděla jsem ho, jak se na tebe dívá. Musíš si dát pozor, jinak se Tadd dozví, že se ti sir Keane líbí.“

Víc říkat nemusela. Tadd by dokázal udělat ze života peklo každému, kdo se zajímal o jeho sestru. Proč jí Tadd tolik pohrdá, to nevěděla, jen hádala, že ji nenávidí kvůli tomu prokletému mateřskému znamení. Vůči Lee se tak zle nechoval. Na druhé straně, Lea byla vždycky laskavá, zbožná, pravá světice rodiny, kdežto se Sorchou byly potíže ode dne, kdy se narodila.

„Pomůžeš mi s účty?“ zeptala se Lea.

Vyjde z toho lacino. „Ano.“

Lea se zakabonila. „Já nevím, proč otec trvá na tom, abychom se naučily povinností správce. Všechna ta čísla... No, tak pokud to za mě uděláš...“

Sorcha se musela usmát. Počty pro ni byly hračka. „Domluveno,“ přisvědčila.

Do hodiny Lea Taddovi vysvětlila, že i ona chce navštívit mši, a bratr, zaujatý novou tmavovlasou služebnou z kuchyně, mávl rukou, že může jít. Se sirem Henrym jako stráží a v doprovodu Gwendolyn, sestřiny služky, se rozjeli lesem na hlavní cestu. Jakmile hrad Prydd zmizel z dohledu, vyměnily si sestry pláště a koně.

„To snad neuděláte,“ děsil se Henry, když začínal chápat, že se stal pěšákem v plánu dívek.

„Má paní, prosím, to není dobrý nápad,“ přidala se k němu Gwendolyn. Drobná světlovlasá žena se strachovala až moc.

„To vyjde.“ Sorcha si stáhla přes hlavu kapuci sestřina fialového pláště.

Henry přitáhl svého koně. „Z toho nevzejde nic dobrého. Zakazuju vám...“

„Ty nám nemáš co zakazovat,“ přerušila ho Sorcha a Lea se tlumeně zahihňala, zatímco si na svém štíhlejším těle upravovala záhyby Soršina karmínového pláště. „A navíc se postarám, abys po návratu ochutnal z baronových nejlepších vín.“

Henryho ustaraná tvář se zachmuřila. „Já nepotřebuju pití. Ale chci, aby se ti nic nestalo. Když je teď lord Hagan ve válce a hrad Erbyn řídí sir Darton, není v bezpečí nikdo.“

„Erbyn je daleko,“ poznamenala Lea, i když se zatvářila trochu úzkostně.

Hagan i Darton, bratři dvojčata, byli drsní muži a vládli krutou rukou. Baron Hagan se však choval rozumněji a svého času přijel na hrad Prydd, aby uzavřel mír se Soršíným otcem. Sorcha se s Haganem nesměla setkat, protože byl považován za nepřítele, ale schovala se na kůru pěvců a z výšky ho pozorovala, jak zpupně vkračel do hradní síně. Ten mohutný muž s tmavými vlasy barvy sokolích křídel a hluboce posazenýma očima vešel a stroze pokývl na pozdrav otcí. Neměl rovný nos, ale smělá a ostře řezaná tvář vyzařovala takovou sebejistotu, že před ním couvla většina stráží. Šířkou ramen předčil i Eatona a tyčil se nad ním. Sorcha poprvé ve svém krátkém životě zapochybovala o tom, že by otec mohl vytáhnout s vojskem proti tak silnému protivníkovi.

Velitelskému. Sebevědomému. Zahřál se u ohně, jako by mu Prydd patřil, a mluvil tichým hlasem, takže mu Sorcha nerozuměla, i když napínala uši. Dostavil se v doprovodu vojáků, všichni byli v jeho barvách, zelené a zlaté. Coby svou pravou ruku s sebou měl ještě dalšího muže, a ten se baronovi hodně podobal, byl jen o trochu menší postavy a ne tak hezký. Jistě jeho dvojče. I když jí tehdy bylo teprve deset let, při pohledu na Hagana z Erbynu poznala, že mocnějšího muže nikdy nepotká.

Jako by z něj vyzařovalo nebezpečí... Vzhlédl, Sorcha zalapala po dechu a prozradila se. Upřel na ni zlatozelené oči, malinko stiskl rty a na okamžik podržel její pohled. V tu chvíli Sorcha poznala, jak se cítí králík, kterého si vzal na mušku lučištník.

Srdíčko se jí rozbušilo, ale neschovala se, naopak se vzdorně napřímila, přehodila si vlasy z ramen a hrdě čelila jeho vyzývavému pohledu.

„Kdo je to děčko?“ zeptal se otce a baron Eaton vzhlédl a zabručel, když uviděl dceru.

„Sorcho – zmiz odtamtud!“ nařídil jí.

Bratr dvojče si ji měřil se zájmem, ale byl to Hagan, kdo promluvil: „Sorcha? Ach... tak tedy vážně existuje. Slyšel jsem o tobě, maličká.“ Oči se mu zaleskly vlídným posměchem. „Někteří poddaní – lidé, věřící starým proroctvím – tvrdí, že se máš stát spasitelkou tohoto hradu.“

Sorcha povytáhla obočí a pokrčila rameny, snažila se nevnímat, jak je to hezký muž. „To je pravda,“ odsekla. Ani nevěděla, odkud bere tu kuráž, ale narovнала se v ramenou.

„To je lež, žvásty bláznivé staré porodní báby, která se považuje za čarodějnicí,“ vložil se do toho Tadd a pospíchal po schodech dolů, tvář zrudlou svým věčným náruživým vztekem. Měřil si Hagan a vojáky z Erbynu s očividným odporem, jako vždy připravený k hádce.

Hagan si ho nevnímal a dál hleděl nahoru na Sorchu. „Zničíš mě na místě?“ zeptal se. V hlase mu znovu zazněl ten lehký výsměch.

„Pokud se někdy pokusíš dobýt Prydd, tak ano, lorde Hagane, osobně ti vyříznu to tvé temné srdce.“

Rozesmál se a tvrdé rysy tváře se ztratily. „No, dítě, už se celý třesu, a můj hrad taky, když víme, že by ses mohla na Erbyn rozzlobit.“

„Konec s těmi nesmysly!“ zaburácel její otec. „Běž se věnovat učení, Sorcho. Lord Hagan a já musíme probrat podmínky příměří. Tadde, ty půjdeš s námi. Dneska se naučíš, jak přinést kraji mír...“

Sorcha už barona nikdy znovu neviděla. Teď, když jí v chladném zimním vzduchu lesa před Pryddem stoupala od úst pára a sir Henry vypadal, že by ji za její drzost nejraději uškrtil, napadlo ji, jestli se lord Hagan, Darton nebo jejich muži vážně bratříčkují s bandity a lupiči, jak se říkalo.

„O Sorchu se neboj, sire Henry. Ta bude v dobré společnosti,“ ozvala se Lea a zahihňala se, až se jí nakrčil nosík. „Bezpečná v náruči...“

„Bud' si jistý, sire Henry, že se mi nic nestane, a neopovažuj se o tomhle ceknout živé duši.“ Sorcha se vyšplhala do sedla sestřina hnědého koníka, zatímco Lea se marně pokoušela vylézt na Soršinu nedůtklivou černou klisnu.

„Ten kuň, to bude můj konec,“ posteskla si Lea, když se konečně usadila v sedle.

„Zachráni tě,“ předpověděla Sorcha, zarazila koníkovi podpatky do slabin a přitáhla otěže. Kobyłka se obrátila a lehkým tryskem zamířila na sever, dál od vesnice a k loukám, kde měla Sorcha domluveno setkání s Keanem.

„Bůh s tebou,“ houkl Henry do chladného větru, který se hnal Sorše do tváře a mrazil jí v kostech. Hvízdal jí kolem uší a stahoval kapuci z hlavy, zapléтал se do dlouhých kadeří. Sorcha se cítila svobodná, její radostná nálada se nesla spolu s ní po větru. Pobídla koníka ještě víc, ale ten nebyl tak rychlý jako její klisna. Plahočil se do zalesněného kopce, až cesta vyústila na mrazem pokrytou louku se suchým býlím a svěšenou vybledlou trávou.

Keane na ni čekal, jak slíbil. Stál vedle svého šedého oře, který se pokoušel pást. Soršino srdce se při pohledu na vysokého rytíře zase vzneslo. Nebylo mu víc než dvacet, měl široká ramena a štíhlou postavu a v turnajích si už stačil získat jméno. Světlé vlasy mu cuchal vítr a temně hnědé oči se zaleskly, když přitáhla otěže a seskočila na zem.

„Takže jsi přišla,“ vydechl obláček páry do svěžího zimního vzduchu.

„Pochyboval jsi?“

„O tobě? To ne, ale věřit ti...“ Škádlivý úsměv se rozšířil. „To je něco jiného.“

„To já bych neměla věřit tobě,“ popíchla ho a napadlo ji, proč nedokáže svolit ke svatbě s ním.

„Pojď sem.“

Vrhla se mu do náruče, ucítila na rtech teplo jeho úst a už tak splašené srdce se jí rozběhlo ještě rychleji. Jistě ale udělala dobře, když se rozhodla říct mu, že se s ním už takhle nemůže scházet. Zalhat Taddovi, vyměnit si povinnosti s Leou, oklamat všechny v hradu a ohrozit čest sira Henryho stálo za těch pár ukradených chvil s Keanem, aby mu řekla, co má na srdci.

Jeho paže se kolem ní sevřely pevněji a ona se odtáhla. „Keane, musím ti něco říct.“

„Chyběla jsi mi, Sorcho,“ vyhrkl, jako by znal její myšlenky. Jemně jí odhrnul vlasy z krku a políbil ji za ucho. Prstem přejel její tajemné znamení.

„Ne, Keane, prosím, poslouchej mě. Nemůžu...“

„Tiše, maličká. Každou noc o tobě sním a...“

PRÁSK!

Keaneovo tělo se jí v náruči napjalo. „Bože svatý!“ Prudce se nadechl. „Sorcho, utíkej!“

SSS! LUP! Znovu sebou škubl a tentokrát Sorcha viděla šíp, který mu zajel hluboko do ramene. Další ho zasáhl do stehna, po kalhotách se mu rozlila krev.

„Ne!“ zaječela a pokoušela se ho udržet zpříma.

„*UTÍKEJ!*“ Padl na zem, prsty šmátral po jílci meče, ale Sorcha stála jako vrostlá do země. Bleskurychle se ohlédla a pátrala mezi stromy, v temném porostu směrem na jih, kde se skrýval útočník a odřízl jim cestu zpátky k Pryddu. Jako by ji byl sledoval.

„Pojď se mnou,“ zaprosila, vytáhla Keanea na nohy a pomáhala mu ke koni.

„Zůstanu a budu bojovat.“

„A umřeš!“ napůl vyjekla. Srdce jí bušilo strachem, že je oba zabijí. „To nebude k ničemu. Pojď! Honem!“

„Ale...“

Zoufale se k němu přitiskla. „To není žádné hrdinství, takhle zbytečně položit život. Pojď! Já tě potřebuju!“

Keane se nechal vést, bílý jako stěna. Vytrhl si šíp ze stehna, bolestně vyjekl a hodil ho na zem. „Vytáhni ten druhý.“

Těžce polkla a změřila si šíp, který měl zarytý v rameni. „To není bezpečné...“

„Udělej to!“

Sklonil se a Sorcha sevřela šíp. Zatáhla, ale špička se zachytila v mase a nechtěla povolit.

„Pospěš!“

S prsty kluzkými od krve znovu zatáhla a šíp se jí zlomil v ruce. Krev potřísnila rudé záhyby sestřina pláště.

Keane zasténal a vyvlékl se jí.

„Bože na nebi, já to věděla...“

Vzduchem zasvištěl další šíp, proletěl Sorše kolem ucha.

„To je jedno,“ vypravil ze sebe Keane rozechvěle, tunika se mu barvila rudými skvrnami. S úsilím hvízdal na svého koně. Ten byl

nervózní, neklidně se vzpínal, větril, velké uši stříhaly směrem k lesu. Keane se vytáhl do sedla a Sorcha vylezla na sestřinu kobylku. Prudce škubla za uzdu, až se koník vzepjal, jak se s ní otáčel.

„Utíkej, ty zatracená herko,“ zaječela. Kůň vyrazil a Sorcha se vtiskla do sedla, zabořila paty unavené hnědé klisně do slabin a pobízela ji, aby se vyrovnala dlouhým vyrovnaným krokům Keaneova oře.

Zmrzlá půda pod nimi ubíhala a vítr se hnal Sorše do tváře, až jí slzely oči. Nemohla skoro dýchat a strach jí svíral srdce hrůzným stiskem. Nemůžou umřít, takhle ne! *Prosím, Bože, takhle ne!*

Kolem ramene jí zahvízdal další šíp, na okamžik se ohlédla. Stačila zaznamenat bandu lapků, vynořujících se ze stínů. Pět špinavých, otrhaných mužských, které v životě neviděla, jelo na dlouhonohých koních, aniž se přidržovali rukama. V tětivách měli nasazené šípy, mířili. „Milosrdný Bože, zachraň nás,“ zamumlala a krk se jí stahoval hrůzou.

„Tudy!“ houkl Keane a stočil se do lesa. Cesta, po které se pustili, nebyla o moc víc než stezka zvěře, vinoucí se hustým podrostem. Pod prastarým dubem se dělila do několika stran.

„Nikdy jim nezmizíme, jestli žijí tady v lese,“ zhrozila se, zatímco koně zpomalili do klusu a hledali si cestu temným porostem.

„Setřeseme je,“ sliboval Keane, ale musel se přidržovat hrušky sedla, aby se vůbec udržel na koni.

Sorcha jezdila lesy často, ale ještě nikdy se nevydala takhle daleko od hradu. Tmavý hvozd působil nepřátelsky. Vysoké jedle vrhaly stíny, zatímco holé duby s černou kůrou se natahovaly k nebi a trnité bezlisté šípky šustily ve větru, chladném jako smrt.

„Čekají, že se stočíme zpátky,“ vysvětloval Keane, když se pustili po stezce vedoucí na sever, dál od Pryddu.

S obavami se kousla do rtu. „Neměl by sis odpočinout?“ zeptala se a hleděla na jeho bolesti zkřivená ústa.

„Ještě ne.“

Viděla, že mu blůzu potřísnila další krev, ale neřekla nic. Keane byl hrdý muž a Sorcha se bála, že mu ta hrdost tentokrát přinese zkázu. „Prosím, zastavme se. Můžeme se schovat...“

„Ne!“ Kůži kolem úst měl napjatou a bílou. Odhodlaně mlaskl na koně a pobídl ho. „Musíme se vrátit do Pryddu, než padne noc. Bude to dlouhá cesta, musíme opsat široký kruh a vyhnout se těm grázlům.“

Pomyslela na ty krvelačné tvory, kteří se je pokusili zabít. „Co byli zač ti muži?“

Keane pokrčil rameny.

„Ale proč nás napadli?“

„Pro peníze,“ vypravil ze sebe s námahou.

„Já nemám ani jedinou minci...“

„Tak pro výkupné. Jsi baronova dcera, nebo ne?“

„Baron je pryč.“

„V Pryddu je Tadd.“

„Tadd by za mě nedal ani zlaták,“ zamumlala, když se konečně stočili na jihovýchod a začínali se vracet.

„Na tom nezáleží. A teď tiše, nebo nás uslyší.“ Na chvíli se jí zahleděl do očí a ona v jeho laskavém pohledu zahlédla smrt. „Jeď tiše, a kdybych... se neudržel v sedle, nech mě být a vezmi si mého koně.“

„Keane, to ne...“

„Nehádej se se mnou, ženská. To je naše jediná šance!“

Pobídl koně. Viděla, jak se v sedle kymácí, a srdce jí vyskočilo do krku. Snažil se, ale věděla, že se dlouho při vědomí neudrží.

O pár hodin později dorazili k branám Pryddu. Sorcha byla otupělá chladem, prsty jí ztuhly na zmrzlých kožených otěžích. Keane se svezl dopředu a spadl z koně, zraněné tělo mu vypovědělo službu.

„Pomoc! Strážé! Prosím, pomoc!“ křičela Sorcha a seskočila z koně. Koník se rozběhl na nádvoří a Sorcha klesla na zem a kolébala Keaneovu hlavu na klíně. „Neumírej,“ šeptala mu a pod víčky jí pálily slzy. „Keane, prosím, nesmíš umřít!“

„Je mrtvý,“ zašeptala Isolde a bratr Ignatius zamumlal poslední modlitbu nad Keaneovým tělem.

„Neeee!“ bědovala žalostně Sorcha, až se to odráželo od krovů komnaty. Připadalo jí, jako by jí vyrvali srdce z hrudi, v očích jí pálily slzy. „Zkus svoje kouzla, udělej, co je třeba, ale nenech ho umřít!“

Keane ležel na posteli, rány měl zavázané, tvář jako šedou masku.

Isolde mu sáhla na krk, pátrala po známkách života, po pulzu, pak se sklonila, přiložila mu ucho na prsa a poslouchala, zda neuslyší aspoň náznak dechu. „Je mi líto, má paní...“

„Ne! Nemůže být mrtvý. Nemůže!“ kvílela Sorcha. Přihrnula se k Isolde a popadla ji za plášť. „Říká se, že jsi čarodějka. Nemáš nějaký lektvar, abys ho vyléčila...?“

„Mrtvé zachránit nedokážu.“

„Ale musíš!“ křičela Sorcha. Odmítala se smířit s tím, že Keaneův život skončil. Kdyby si s ní nesmluvil setkání, byl by teď naživu. Užírala ji vina. Vrhla se na jeho nehybné tělo, tiskla se k němu, věděla, že nikdy nebude milovat jiného. „Keane, Keane... prosím... milosrdný Bože...“

„Kdyby v něm zbyla špetka životní síly, tak možná, ale...“

„Teď je v božích rukou, mé dítě,“ zašeptal bratr Ignatius a jemně Sorchu odtáhl od Keaneova mrtvého těla.

„Ne!“

V chodbě zaburácel Taddův hlas. „U svinského Boha, copak ty tvoje nápady neskončí?“ zavrčel a rozkopl dveře, až práskly do kamenné zdi. Sorcha nadskočila, zamrkala, aby potlačila slzy, zatímco bratr vcházel do pokoje. Tyčil se nad ní s rameny širokými jako topůrko sekery, s tváří zkroucenou mocným vztekem. „Tys mě neposlechla.“

„Já...“

„Nesnaž se mě znova obelhat, protože ti neuvěřím. Nedomluvila ses s Leou, aby šla na mši místo tebe?“

„Ano, ale...“

„Jen se sirem Henrym jako stráží?“

„Ano... a s Gwendolyn,“ odpověděla opatrněji.

„I když není s nožem tak rychlá jako ty.“

„Já nechápu, proč se o to staráš. Sir Keane je mrtvý!“ vypravila ze sebe. Konečně se smířila s hroznou pravdou, kosti jako by se jí v těle rozpouštěly.

„Ano, a není sám.“

Taddova slova se jí zařízla až do duše, krk se jí stáhl a srdce se rozbušilo hrůzou. Za vztekem v Taddových očích se skrývalo příšer-

né obvinění. „Nějaká zpráva o otci z války?“ zašeptala, ochromená strachem.

„Ne.“

Sorcha najednou pochopila bratrův vztek. Jde o sestru. Kde je Lea? Ve strachu o Keaneův život na Leu úplně zapomněla. Teď se jí žaludek bolestně zkroutil a jazyk otekl hrůzou. „Ne... Lea ne.“

Tadd neodpověděl a Soršino srdce sevřel nový příšerný děs. „Řekni mi to,“ naléhala.

„Řekni mi to,“ opakoval Tadd už trochu míň vztekle. V očích mu zazářilo uspokojení. Nic ho tolik netěšilo jako tajit něco před Sorchou, jež se považovala za princeznu, narodila se s tím zatraceným znamením a vyrovnala se mu snad ve všem kromě síly.

„Kde je?“

„Zeptej se sira Roberta,“ odbyl ji a nesmírně si tu hru vychutnával.

„Sira Roberta?“ opakovala Sorcha ohromeně. Robert byl jeden z nejspolehlivějších Taddových rytířů.

„Ten zrádce sedí v žaláři. Má zprávy z hradu Erbyn.“

Sorcha měla pocit, jako by jí po duši přešel duch. Před lety se Haganův otec Richard pokusil připravit Eatona o vládu nad Pryddem, ale neuspěl. O Richardovi bylo známo, že se bratříčkuje s loupežníky a bandity. Jeho bezmezná ctižádost přešla i na jeho syny, i když posledních několik let se díky Haganovu křehkému příměří žádná válka nevedla. Nikdo v Pryddu mu ale nevěřil a ona si na něj dobře pamatovala – jak mocný, odhodlaný a krutý jí připadal. Ano, i hezký, ale zároveň to byl typ člověka, před nímž se ostatní třesou strachem. Potlačila zlou předtuchu. „Jaké zprávy?“ vypravila ze sebe šeptem.

„Henryho a Gwendolyn zabila banda zločinných rytířů – Haganových zapřísáhlých služebníků.“

„Ne!“ Sorše se málem podlomila kolena. „Když jsem odjížděla, byli v pořádku.“ Provinilost jí užírala duši.

„Stalo se to pak.“

To musí být nějaká mýlka. Celá ochromená zašeptala: „Ale co Robert? Tvrdíš, že patří do té bandy?“

Tadd vztekle sevřel rty. „Ano.“

„A co Lea?“ Málem si netroufala zeptat se.

„Naši sestru unesli a odvezli. Na Erbyn. A proč, Sorcho?“ chtěl vědět Tadd. Tvář měl v záři ohně rudě skvrnitou, tmavě rudohnědě kadeře mu padaly do očí, pěsti se otevíraly a zatínaly vztekem.

Sorcha nemohla věřit vlastním uším. Nejprve ji a Keanea přepadli lapkové, a teď ta strašná zpráva o Lee. Před očima se jí vznášela zrudlá tvář sira Henryho, slyšela Gwendolynin měkký hlas. Už nikdy se nezasměje... Ach Bože, a Keane, šlechtný Keane. V očích ji začaly pálit slzy. Kousla se do rtu a modlila se, aby se jí to jenom zdálo. Probudí se a Keane bude naživu a silný, Lea si v bezpečí hradeb Pryddu bude vyšívát, procházet se v zahradě nebo se prokousávat zapeklitými hradními účty.

Taddovi se chvělo chřípí vztekem, rty zatínal, až mu zbělely.

„Bůh nás ochraňuj,“ zašeptala Isolde.

Sorše sevřel srdce strach, slepý, ochromující strach. Tadd si s ní hraje. Přes všechnu tu zuřivost si s ní pohrává, a to dělával jedině tehdy, když si byl jistý, že vyhraje nebo ji poníží. Možná, že je to jen jeden z jeho podvodů. „Já nevěřím...“

Tadd ji popadl za paži, až jí udělal modřinu, vytáhl ji nad zem a zase ji postavil. „Věř mi, sestro. Tvá zrada tentokrát přinesla smrt. Henry byl statečný a spolehlivý rytíř. Obětoval život, aby ses mohla sejít se svým milencem.“ Strčil do ní, jako by ho znechucovalo jen se jí dotknout. Klopýtla pozpátku k posteli, na které ležel nehybný Keane.

Nejradši by se rozbřečela, ale zadržela slzy, odmítla se vzdát. „Jak to, že se ti sir Robert svěřil, když je zrádce?“

Taddův úsměv se proměnil v krutý škleb. „Sir Henry ho při tom útoku stačil zranit. Banda lapků tam Roberta nechala, aby umřel, ale našel ho nějaký rolník a přivezl ho polomrtvého zpátky na Prydd. Sedí v žaláři. Trochu jsme ho vyzpovídali a prozradil nám, že ho našel pán z Erbynu.“

Sorše se dělalo zle. To ona způsobila tu hrůzu, která postihla Leu. „Musíš hned sebrat všechny nejlepší rytíře a rozjet se na Erbyn osvobodit ji,“ řekla nahlas.

„Kdepak, Sorcho. Nebudu napravovat spoušť, kterou jsi natropila. Ty s tím svým prokletým znamením,“ odfrkl si, zášť mu v očích zářila jasně jako žlutě planoucí zraky psů. „Spasitelka Pryddu, tak

to říká ta stařena?“ Loupl přezíravým pohledem po Isolde. „Mně se zdá, že je to znamení ďábla, a nejsem sám. Otec William ho taky považuje za rouhání vůči jedinému pravému Bohu.“

Jako by Tadd byl vzorný křesťan! Sorcha ale neměla čas na hádky. Pokud je pravda, co řekl, pak je Lea ve smrtelném nebezpečí. V sázce je její poctivost a samotný život. Sorcha přistoupila k Taddovi. „Pojedu s tebou.“

„Se mnou? Kam?“

„Na Erbyn.“

Krutě se zasmál. „Tys mě neposlouchala, sestro.“

„Musíme přece Leu osvobodit!“

„Bojem s Haganem nebo s tím jeho bratrem, Dartonem?“

„Ano.“

„Bože, Sorcho, jsi blázen,“ povzdechl si, aby zdůraznil její poštilost. „Nebudu riskovat životy dalších dobrých rytířů. Leu nám jistě vydají za výkupné.“

Vzpomněla si na Keaneova slova. Myslel si, že bandité budou chtít výkupné za ni. Přejel jí po zádech mráz.

„Takže neuděláš nic?“ zeptala se a vzdorně zvedla bradu. Pak to uviděla: zbabělost v bratrově tváři.

„Nebudu s Haganem z Erbynu o Leu bojovat, protože přesně to chce.“

„Hagan posledních pár let udržoval příměří,“ upozornila ho Sorcha, i když nevěřila, že by pán z Erbynu dodržel slovo. Nejistý mír mezi oběma hrady vydržel sedm let, ale celou tu dobu visel na vlásku.

„A proto, sestro, je nejlepší počkat. Říká se, že je Hagan pryč, bojuje se Skoty.“

„Tak za tou zradou stojí jeho bratr Darton.“

„Nebo se Hagan vrátil.“ Tadd si zamyšleně promnul bradu, ta představa se mu očividně nelíbila. „Hagan je sice lhář, ale mocný válečník. Jeho lidé se ho bojí. Proto není moudré ho rozzlobit, když je tolik našich rytířů pryč s otcem.“

„I když odvezl Leu?“ zeptala se Sorcha, ohromená hloubkou bratrovy zbabělosti. Leu je třeba osvobodit!

Taddovy oči přejely po potřísněném Soršině plášti. „S Haganem se vypořádám po svém. A co se tebe týče, sestro, ty budeš potrestána

za lži a zradu. Kvůli tobě musíme pohřbit dva z mých nejlepších rytířů. Kvůli tobě byla Gwendolyn surově zavražděna. Poneseš to břemeno na duši a zde je tvůj trest, ty veliká nositelko ‚polibku měsíce‘: zůstaneš zamčená ve své komnatě až do příštího úplňku.“

Isolde prosebně zvedla ruce. „Můj pane, to je skoro celý cyklus... osmadvacet dní...“

„Mlč, stařeno, jinak potrestám i tebe.“ Rychle vytasil meč.

Isolde stála bez hnutí a Tadd si jen prohlédl čepel, namířil ji na dubovou podlahu a samolibě se opřel o jílec. Musel se trochu sklonit, takže se jeho nos ocitl jen kousek od Soršiny tváře. „Budeš se modlit ve své komnatě, sestro, a o samotě. Ani otec William k tobě během toho trestu nepřijde. Ta stařena ti bude nosit jídlo, ale to je všechno.“ Napřímil se a mávl mečem. Do místnosti vešli dva strážníci a popadli ji za paže.

„Nebudu vězněm na vlastním hradě!“ vykřikla Sorcha.

„Je to pro tvé bezpečí.“

„To jistě!“

Nesouhlasně mlaskl, zatímco ji vlekli z místnosti. Bratr Ignatius se modlil nad Keaneovým mrtvým tělem a Tadd se šklebil, jako by měl radost ze záminky, že ji může zamknout.

I když se Sorcha bránila vši silou svého mladého těla, pro dva statné rytíře nebyla žádný soupeř. Odtáhli ji do její komnaty a zavřeli dveře těžkou dubovou závorou.

Celá zoufalá a prochládlá se schoulila na zemi. Henry je mrtvý. I drahá Keaneova duše odešla na věčnost. Gwendolyn položila život. Lea je někde v hradu Erbyn. A ji samotnou drží Tadd jako zajatce.

Její život, ještě ráno tak bezstarostný, je v troskách. Ale Tadd – ať se jeho duše smaží v pekle – má pravdu. Všechna ta smrt a pohromy, které hrad postihly, jsou jen a jen její vina. Pěkná zachránkyně Pryddu – spíš jeho zhouba. Připadalo jí, jako by jí vnitřnosti trhali vlci, a měla co dělat, aby se nezhroutila a nerozbrečela. Ale nemohla. Musí najít způsob, jak pomstít ty mrtvé a zachránit sestru.

Zařala zuby a vzpřímila se. Neskloní se před žádným mužem. Zvláště ne před tak hloupým a zlým jako Tadd. Provinilost jí tepala v mozku, když došla k otevřenému oknu a vyhlédla do noci. Před měsícem v úplňku táhly mraky.